

стърпи. Щомъ си спомнило за хубавия приятель, усѣтило, че нѣщо го тегли навънъ и не искало да знае за съвѣтитѣ, които му давали по-възрастнитѣ.

— „Азъ само отдалеко ще назърна, дали щъркътъ е пакъ тамъ и веднага ще се върна пакъ“, — думало си то. Но току що видѣло снѣжнитѣ пера и червентѣ крака на щърка да блѣщятъ надъ зелената трѣва, жабчевото сърдце затуптѣло. Зарадвано, то запоскачало къмъ него.

— „Ето ме!“ — казало жабчето и се спрѣло малко на страна. — „Какъ си?“

Безъ да отвърне нѣщо, щъркътъ се спусналъ бързо, хваналъ малкото жабче съ човка и го погълналъ мълкомъ.

Когато майката, братята и сестритѣ се научили за смрътѣта на милото имъ жабче, много се разтжжили.

А щъркътъ вечерѣта разправялъ на майка си: „Глулавото жабче, днеска само ми дойде въ устата. За жалость то бѣ тѣй малко и постало, че едва усѣтихъ нѣщо отъ неговата хапка.“

